

indtog til dette Spørgsmaal. Det er noget ganske andet, og derfor var denne Del af det ærede Medlems Betragtninger, endog-saa med alt skyldigt Hensyn til det sædvanlige, ualmindelig luftige.

Den højtærede Statsminister har gentagne Gange i Aften sagt, at Hr. Lyngsies 14 Dage i Forvejen havde anbefalet det samme Forslag, som nu forelaa, og noget lignende skulde gælde Arbejdsgiverforeningens Formand. Men det var jo et ganske andet Forslag. Thi det, der var Tale om den Gang, var frivillig Voldgift, og derom tvivler ingen i denne Sal, at en Arbejdskonflikt kan afgøres ved frivillig Voldgift, som Parterne paa Forhaand erklærer sig villige til at underkaste sig. Nej, det, der har den store Interesse, er, hvorledes det gaar, naar Voldgiften *paatvinges*. Det var den principielle Forskel mellem de to Ordninger, og det er derfor ganske uberettiget at paaberaabe sig den Forhandling, der har fundet Sted tidligere om et andet Forslag.

I øvrigt har den højtærede Statsminister jo ikke anført nogen Grund for, at han ikke indkaldte Rigsdagen. Det havde været det simple og naturlige Middel, naar det gjaldt et saa vigtigt og betydeligt Forslag.

Jeg er ikke helt klar over, hvad den højtærede Statsminister mente med sin Udtalelse om Blokaden i England, og da dette Punkt er ret vigtigt, vilde jeg være lykkelig, om det kunde lykkes mig at fange Statsministerens Opmærksomhed blot et Øjeblik, naar jeg spørger, om det var Statsministerens Opfattelse, at Blokaden i England var hørt op, hvis man havde faaet dette Forslag gennemført. Det er det, som er det interessante; og det er det, som jeg synes ikke rigtig blev besvaret ved disse Betragtninger om at gaa over Aaen og hente Vand.

Statsministeren gentog, at denne Konflikt havde politiske Formaal, men uden Antydning af Bevis, som et rent Postulat. Paa den Maade overbeviser man jo ikke sine Tilhørere. Statsministeren vil jo ikke kunne anføre et eneste Eksempel paa, at der fra konservativ Side til Arbejdsgiverforeningen eller fra Arbejdsgiverforeningen til det konservative politiske Parti er sket nogen Henvendelse angaaende denne Konflikt, og saa svæver jo den hele Paastand i Luften.

Endelig sagde den højtærede Statsminister med en af de besynderlige Misforstaaelser, som han undertiden gør sig skyldig i, at jeg havde sagt, at Ministeriet

var mindre strafskyldigt, naar det ikke havde udtalt, hvad det vilde. Nej, det har jeg slet ikke sagt, thi selvfølgelig er en Gerning lige strafskyldig, enten den opklares eller ikke, men det er en given Ting, at naar en Gerning ikke opklares, finder der ingen Strafforfølgning Sted. Det er en ganske simpel Ting, og det var det, jeg sagde. Jeg sagde, at hvis man ikke havde talt om det, havde hele denne Sag ikke fundet Sted, saa havde ingen vidst det. (*Statsministeren* [Stauning]: Saa var det godt, vi talte om det). Om Statsministeren mener, det var godt eller ikke, bliver noget, som er dette Spørgsmaal ganske uvedkommende. Men jeg slaar altsaa fast, at Statsministeren nu har opgivet sin Anke paa dette Punkt.

Overfor den højtærede Justitsminister vil jeg gerne sige, at den Ro, der har hersket fra Arbejdernes Side under hele denne Konflikt, efter mit Skøn er anerkendelsesværdig, og det har jeg ogsaa lejlighedsvis sagt i en Artikel i „Berlingske Tidende“, som jeg dog ikke tillægger saa megen Vægt, at jeg tør smigre mig med, at den højtærede Justitsminister skulde have ladet sine højtærede Øjne hvile paa den blot et eneste højtæret Øjeblik. Men det har jo sin meget naturlige Forklaring, at der ved denne Lejlighed herskede Ro. Det var i Fagforeningernes velforstaaede Interesse, at man ikke beredte det siddende Ministerium større Vanskelighed end nødvendigt; Situationen var i Forvejen pinlig nok. Man har i denne Ro et klart Vidnesbyrd om den Forstaaelse, der rundt om i Fagforeningerne herskede af, hvor vigtigt hele dette Spørgsmaal var for Ministeriet.

Men for at komme til det, som den højtærede Justitsminister ankede over, vil jeg sige, at det, jeg har sagt, er, at man havde gjort det ene Parti til Ordenshaandhævere. Jeg har ikke nævnt Ordet *Politi*, og den Slutning, som Ministeren drog deraf, at jeg skulde have ment, at de havde almindelige politimæssige Opgaver, er derfor fuldkommen uden Grundlag. Jeg har sagt, at de var Ordenshaandhævere, og det var de. De havde en begrænset politimæssig Beføjelse, saaledes som vi kender det fra saa mange Steder i vor Retsorden, at der findes begrænsede politimæssige Beføjelser, saaledes som Statsbanernes Funktionærer har det, Toldvæsenets Funktionærer, Skovvæsenets Funktionærer o. s. v. Noget ganske tilsvarende havde disse Menesker. Men det var det store Misgreb, at disse Folk stod ude paa offentlig Gade med begrænset politimæssig Beføjelse, og